

- nakazanie zwrotu wszelkich kwot ewentualnie odzyskanych przez Komisję na podstawie tej decyzji, wraz z odsetkami za zwłokę według stopy stosowanej przez Europejski Bank Centralny, powiększonej o 7 punktów;
- nakazanie zapłaty 10 000 EUR tytułem odszkodowania, z zastrzeżeniem możliwości zmiany;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia rozporządzenia finansowego, ponieważ Komisji nie przysługuje wobec skarżącego żadna wierzytelność, a w każdym razie żadna pewna wierzytelność.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia istotnych wymogów formalnych, obowiązku staranności i zasady bezstronności, przewidzianych w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Skarżący podnosi, że w zaskarżonej decyzji, w celu uzasadnienia wszczęcia procedury odzyskania należności, Komisja wskazała, iż nie zastosował się on do noty obciążeniowej, ponaglenia i wezwania do zapłaty. Czyniąc to, pozwana nie wspomniała jednak, po pierwsze, że skarżący je zakwestionował, a po drugie, że sąd belgijski uznał się za właściwy do rozpoznania powództwa wniesionego do tego sądu przez HB w kontekście dwóch umów. Skarżący dodaje, że pozwana uchybiła również ciążącemu na niej obowiązkowi uzasadnienia, ponieważ nie wyjaśniła powodów, które skłoniły ją w tym przypadku do podjęcia takiej decyzji. Wreszcie, skarżący uważa, że Komisja nie zbadała w sposób staranny i bezstronny wszystkich istotnych elementów niniejszej sprawy.
3. Zarzut trzeci dotyczący braku kompetencji Komisji do wydawania decyzji stanowiących tytuł egzekucyjny, braku podstawy prawnej i oczywistego błędu w ocenie. Skarżący podnosi, że Komisja nie była uprawniona do wydania dwóch decyzji stanowiących tytuł egzekucyjny w celu odzyskania wierzytelności, którą – jak twierdzi Komisja – ma ona wobec podmiotu gospodarczego, którym zarządza skarżący i który uważa ona za odpowiedzialny solidarnie, z uwagi na brak w umowie między nimi klauzuli arbitrażowej przyznającej sądom Unii właściwość do rozstrzygania sporów powstałych między nimi w dziedzinie zobowiązań umownych. Otóż skarżący uważa, że jeżeli Komisja nie jest uprawniona do wydania dwóch decyzji dotyczących tego podmiotu gospodarczego, to nie może być również uprawniona do wydania decyzji w stosunku do niego, ponieważ podstawa jego powództwa ma charakter umowny.

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2021 r. – HB / Komisja

(Sprawa T-408/21)

(2021/C 338/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: HB (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i M. Vandenbussche)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;
 - i w związku z tym
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 maja 2021 r., doręczonych w dniu 10 maja 2021 r., w sprawie odzyskania odpowiednio (i) 4 241 507 EUR (zamówienie TACIS/2006/101–510) (kwota główna) lub 4 674 256,92 EUR (kwota główna wraz z odsetkami za zwłokę na dzień 30 kwietnia 2021 r.) oraz (ii) 1 197 055,86 EUR (zamówienie CARDS/2008/166–429) (kwota główna) lub 1 298 608,85 EUR (kwota główna wraz z odsetkami za zwłokę na dzień 30 kwietnia 2021 r.), od których należy odjąć 399 825 EUR;

- nakazanie zwrotu wszelkich kwot ewentualnie odzyskanych przez Komisję na podstawie tych decyzji, wraz z odsetkami za zwłokę według stopy stosowanej przez Europejski Bank Centralny, powiększonej o 7 punktów;
- nakazanie zapłaty symbolicznego 1 EUR tytułem odszkodowania, z zastrzeżeniem możliwości zmiany;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Komisji do wydania zaskarżonych decyzji, braku podstawy prawnej i naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań. Skarżąca uważa, że Komisja nie była uprawniona do wydania zaskarżonych decyzji stanowiących tytuł egzekucyjny w celu odzyskania wierzytelności, którą – jak twierdzi Komisja – ma ona wobec skarżącej, z uwagi na brak w umowie między nimi klauzuli arbitrażowej przyznającej sądom Unii właściwość do rozstrzygnięcia sporów powstałych między nimi w dziedzinie zobowiązań umownych.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia rozporządzenia finansowego, ponieważ Komisji nie przysługuje wobec skarżącej żadna wierzytelność, a w każdym razie żadna pewna wierzytelność.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia istotnych wymogów formalnych, obowiązku staranności i zasady bezstronności, przewidzianych w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Skarżąca podnosi, że w zaskarżonych decyzjach, w celu uzasadnienia wszczęcia procedury odzyskania należności, Komisja wskazała, iż skarżąca nie zastosowała się do noty obciążeniowej, ponaglenia i wezwania do zapłaty. Czyniąc to, pozwana nie wspomniała jednak, po pierwsze, że skarżąca je zakwestionowała, a po drugie, że sąd belgijski uznał się za właściwy do rozpoznania powództwa wniesionego do tego sądu w kontekście dwóch umów. Skarżąca dodaje, że pozwana uchybiła również ciężącemu na niej obowiązkowi uzasadnienia, ponieważ nie wyjaśniła powodów, które skłoniły ją w tym przypadku do postąpienia w ten sposób. Wreszcie, skarżąca uważa, że Komisja nie zbadała w sposób staranny i bezstronny wszystkich istotnych elementów niniejszej sprawy.

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2021 r. – Alauzun i in. / Komisja i EMA

(Sprawa T-418/21)

(2021/C 338/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Virginie Alauzun (Saint-Cannat, Francja) i 774 innych skarżących (przedstawiciel: F. Di Vizio, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska, Europejska Agencja Leków (EMA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej z dnia 31 maja 2021 r. EMEA/H/C/005735/II/0030 z powodu naruszenia istotnych wymogów proceduralnych i braku uzasadnienia w ramach warunkowego dopuszczenia do obrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności opinii komitetu ds. produktów leczniczych stosowanych u ludzi Europejskiej Agencji Leków (EMA), wydanej w dniu 28 maja 2021 r., w której EMA zaleciła warunkowe dopuszczenie do obrotu szczepionki Comirnaty produkowanej przez BioNTech i Pfizer;
- obciążenie EMA i Komisji wszystkimi kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję Komisji z dnia 31 maja 2021 r. zmieniającą warunkowe pozwolenie na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego stosowanego u ludzi „Comirnaty – Szczepionka mRNA (ze zmodyfikowanymi nukleozydami) przeciw COVID-19”, przyznane decyzją C(2020) 9598 final, skarżące podnoszą dwa zarzuty.